

A Bertolini panzió

– A Signorától ez méltánytalan volt – szólta Miss Bartlett –, igazán méltánytalan. Déli szobákat ígért nekünk, kilátással, közvetlenül egymás mellett, mire tessék: udvarra néző, udvarra néző északi szobák, még hozzá messze egymástól. Jaj, Lucy!

– Ráadásul mennyire közönséges ez a Signora – tette hozzá Lucy, akit a Signora kiejtése váratlanul ért, és még jobban elkeserített. – Mintha Londonból szalajtották volna. – Az asztalnál ülő angolok két sorára nézett, és a fehér vizesüvegek és vörös borospalackok sorára közöttük, meg a fal sovány dekorációjára: az angolok mögött a megboldogult királynő és a néhai Koszorús Költő súlyos keretben függő arcképe, valamint az anglikán templom hirdetményére (Cuthbert Eager tiszteletes, Oxforban doktorált). – Charlotte, te nem úgy érzed, mintha csak Londonban volnánk? El sem hiszem, hogy itt éppen az vár ránk, mint Londonban! Biztosan csak azért, mert az ember annyira fáradt.

– Ez a hús szerintem már szétfőtt a levesben – vélte Miss Bartlett, és letette a villáját.

– Én az Arnót akarom látni. A Signora a levelében azt ígérte, az Arnóra nyílik a kilátásunk. A Signora roppant méltánytalanul járt el. Igazán felháborító!

– Nekem bármilyen zug megfelel – folytatta Miss Bartlett –, de szerintem igazságtalan, hogy neked ne legyen kilátásod.

Lucy úgy érezte, hogy az előbb önzően viselkedett.

– Charlotte, ne kényeztess. Természetesen neked is jár kilátás az Arnóra. Úgy értettem. Az első megürülő szoba a ház frontján...

– A tiéd lesz – jelentette ki Miss Bartlett, akinek fele úti-költségét Lucy édesanyja állta: nagylelkű cselekedet, amire tapintatosan utalt is jó néhányszor.

– Nem, feltétlenül a tiéd lesz.

– Szó sem lehet róla. Anyád sosem bocsátana meg nekem, Lucy.

– *Nekem* nem bocsátana meg.

A hölgyek hangja hevesebb lett, és – mi tagadás – kissé éleesebb. Elfáradtak, és az önzetlenség álcája alatt birokra keltek. Némelyik szomszédjuk összenézett, és egyikük – az a fajta nevetlen ember, amilyenekkel az ember külföldön találkozik – az asztal fölé hajolt, és egyenesen beavatkozott a vitájukba.

– Tőlem van kilátás – szólalt meg –, tőlem van kilátás.

Miss Bartlett meghökkent. Panziókban általában, mielőtt megszólították volna, egy-két napig tanulmányozták őket, és ottlétük alatt gyakran meg sem állapíthatták, hogy egyáltalán „megfelelnek-e”. Rá sem kellett néznie a közbeszólóra, tudta, hogy nevetlen. Testes öregember volt, arca tisztára borotvált, a szeme nagy. Volt abban a szemben valami gyermeteg, bár nem a szenilitás gyermetegsége. Miss Bartlett fontolóra sem

vette, pontosan mi is lehet az, mert a tekintete az öregember öltözékére siklott. Ami nem nyerte el a tetszését. Az öregúr nyilván az ismeretségüket keresi, mielőtt ők felvonnák a hely hangulatát. Miss Bartlett ezért fátyolos tekintettel felelt, amikor az öregúr megszólította:

– Kilátás? Ah, kilátás! Mily kellemes lehet a kilátás!

– Ő a fiam – folytatta az öregember –, George a neve. Tőle is van kilátás.

– Úgy – szólt Miss Bartlett, de ezt Lucynak címezte, aki épp szóra nyitotta a száját.

– Úgy értem – folytatta az öregember –, hogy megkaphatják a szobáinkat, mi meg a magukét. Cserélünk.

A jobb házból való turistákat ez elképesztette, és menten felébredt bennük az együttérzés az új jövevények iránt. Miss Bartlett, válaszul, a lehető legcsekélyebb mértékben nyitotta ki a száját, mondván:

– Igazán nagyon köszönöm, de szó sem lehet róla.

– Miért? – tudakolta az öregember, és két öklével az asztalra támaszkodott.

– Mert szóba sem jöhet, köszönöm.

– Mi ugyanis, nem szeretnénk elvenni... – kezdte Lucy, de nagynénje ismét belefojtotta a szót.

– De miért? – csökönyösködött az öregúr. – Az asszonyoknak fontos a kilátás, a férfiaknak nem. – És dobolt az öklével, mint holmi haszontalan gyermek. – George, beszélj rá őket! – fordult a fiához.

– Teljesen nyilvánvaló, hogy meg kell kapniuk a szobákat – mondta a fia. – Ezt kár is magyarázni.

Beszéd közben nem nézett a hölgyekre, de zavart és gond-

terhelt volt a hangja. Lucy is zavarba jött, de felfogta, hogy alighanem „jelenet” van a levegőben. És az a sajátos érzése támadt, hogy ezeknek a neveletlen turistáknak minden egyes szavával tágul és mélyül ez a jelenet, és végül már nem is szobáról, kilátásról folyik a szó, hanem... nos valami merőben másról, aminek mindedig a létezéséről sem volt tudomása. Az öregember most szinte erőszakos támadást intézett Miss Bartlett ellen: Miért ne cserélne? Miféle ellenvetése lehet? Fél óra, és ők már ki is költöztek!

Miss Bartlett ugyan járatos volt a társalgás finomságaiban, ám az erőszakkal szemben tehetetlennek bizonyult. Ilyen faragatlan személyt képtelenség finoman rendreutasítani. Ingerültségében elvörösödött. Körülnézett, mintha azt kérdezné: Maguk mind ilyenek? Két kis öreg hölgy, aki széktámlára terített vállkendővel, kissé távolabb ült, viszonzta a pillantását, mintha azt mondanák: Mi nem; mi jól neveltek vagyunk.

– Fogyaszd csak a vacsorádat, kedvesem – szólta Lucyhoz Miss Bartlett, és megint az imént megbírált húst tologatta a tányérján.

Lucy valamit motyogott a roppant furcsa asztaltársakról.

– Fogyaszd a vacsorádat, kedvesem. Rossz választás volt ez a panzió. Holnap elköltözünk.

Alig jelentette ki eltökélt szándékát, már vissza is vonta. A szoba túlsó végén szétvált a függöny, és egy köpcös, mégis jó megjelenésű egyházi férfiú bukkant elő. Az asztal melletti helyéhez sietett, és közben derűsen mentegetőzött a késése miatt. Lucy, aki még nem teljesen sajátította el a finom modort, mentem felpattant.

– Nahát! – kiáltotta. – Hiszen ez Mr. Beebe! De hiszen ez

egészen nagyszerű! Ó, Charlotte, most már muszáj itt maradnunk, akármilyen rosszak is a szobáink. Nahát!

Miss Bartlett fegyelmezettebben szólalt meg:

– Üdvözlöm, Mr. Beebe. Bizonyára nem emlékszik már ránk: Miss Bartlettre és Miss Honeychurchre Tunbridge Wellsből, amikor ön ott tartózkodott azon a rendkívül hideg húsvéton, és a Szent Péter templom lelkészének segédkezett.

A lelkész, aki láthatólag vakációra érkezett, nem emlékezett oly élénken a hölgyekre, mint azok őrá. Mindamellett szívélyesen lépett előre, és foglalta el a Lucy által kínált széket.

– Annyira örülök, hogy látom – szólta a leány, aki a lelki ínség állapotában akár a pincér megpillantásán is örvendezett volna, ha a nénje engedi. – Nahát, hogy milyen kicsi a világ! És Summer Street, amitől még mulatságosabb!

– Miss Honeychurch ugyanis Summer Street egyházközségben lakik – szolgált felvilágosítással Miss Bartlett –, és beszélgetésünk folyamán történetesen elmesélte, hogy ön éppen elfogadta a stallumot.

– Igen, a múlt héten hallottam anyámtól. Nem tudta, hogy találkoztam önnel Tunbridge Wellsben, de azonnal megírtam, hogy „Mr. Beebe...”

– Valóban – bólintott a lelkész. – Júniusban költözöm a Summer Street-i parókiára. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy ilyen elbűvölő környéken nyertem kinevezést.

– Ó, mennyire örülök! A házunknak Szeles zug a neve.

Mr. Beebe meghajolt.

– Általában csak anya meg én vagyunk ott, és az öcsém, bár őt ritkán sikerül elvinnünk a tem... Mármint, a templom meglehetősen messze van.

– Lucy, kedvesem, ne zavarj Mr. Beebe-et, hadd fogyassza el a vacsoráját.

– Fogyasztom én, köszönöm, és élvezem is.

Szívesebben csevegett Lucyval, akinek a zongorajátékára emlékezett, mint Miss Bartlett-tel, aki viszont az ő prédikációira emlékezett. Vajon jól ismeri-e Firenzét, kérdezte a leányt, amire Lucy hosszasan mesélte, miszerint még sohasem járt itt. Élvezet tanácsokkal ellátni egy új jövevényt, és Mr. Beebe nem is fukarkodott tanácsaival.

– Feltétlenül kerüljenek egyet a környéken – fejezte be. – Az első derűs délután hajtsanak ki Fiesoléba, és kanyarodjanak Settignano és vidéke felé.

– Nem! – szólalt egy hang az asztalfő felől. – Ne mondjon ilyet, Mr. Beebe. A hölgyeknek az első derűs délután feltétlenül Pratóba kell menniük!

– Annyira okos lehet az a hölgy – suttozta unokahúgának Miss Bartlett. Milyen szerencsések vagyunk.

És valóban, jó tanácsok valóságos özöne zúdult rájuk. Mit kell megnézniük, és mikor, magyarázták a többiek, hogyan intsék le a villamost, hogyan szabaduljanak a koldusoktól, mennyit fizessenek egy pergamen fedelű jegyzetfüzetért, mennyire lenyűgözi majd őket a hely. A Bertolini panzió szinte lelkesülten döntötte el, hogy Charlotte és Lucy megfelel. Ahová csak néztek, nyájas hölgyek mosolyogtak, kiáltoztak feléjük. Az eszes hölgy mindenkit túlkiabált:

– Prato! – kiáltotta. – Pratóba kell menniük! Szó le nem írhatja, mily bájosan mocskos az a hely. Imádom; én ugyanis élvezettel rázom le magamról a tisztviselés béklyóit.

A George-nak nevezett fiatalember az eszes hölgyre pillantott, majd kedvetlenül visszatért a vacsorához. Ő meg az édes-

apja nyilvánvalóan nem felelnek meg. Lucy sikere teljében is azt óhajtotta, bárcsak megfelelének. Nem örült, ha valakin keresztül nézzenek; kifelé indulóban hátrafordult, és ideges kis főhajtással köszönt el a kirekesztett személyektől.

Az apa nem vette észre; a fiú nyugtázta, nem főhajtással, csupán szemöldöke megemelintésével és mosollyal – mintha közvetítene valamit a mosolyával.

Lucy a nagynénje után sietett, akit távozóban már elrejtett a függöny – a függöny, amely arcul csapta az embert, mintha nem csupán az anyaga súlyosbítaná. Mögötte a megbízhatatlan Signora állt, jó éjt hajlongott vendégeinek, kis szeme fénye, Henry és a drága kis Victoria társaságában. Különös kis jelenet, mintha a londoni külváros igyekezett volna közvetíteni a Dél kellemét. És még különösebb volt a szalon, amely egy Bloomsburybeli vendégház tömör kényelmével igyekezett veteledni. Valóban Itália volna ez?

Miss Bartlett már helyet foglalt egy túltömött karosszékben, mely egy paradicsom színére és formájára emlékeztetett. Mr. Beebe-hez intézte a szavait, hosszú, keskeny feje beszéd közben előre-hátra ingott, lassan, szabályosan, mintha holmi láthatatlan tárgyat igyekezne megsemmisíteni.

– Módfellett hálásak vagyunk önnek – mondotta éppen. – Oly sokat jelent az első este. Amikor ön megérkezett, épp egy kiváltképpen *mauvais quart d'heure** közepén jártunk.

Mr. Beebe sajnálkozó hangokat hallatott.

– Nem tudja véletlenül, mi a neve annak az öregembernek, aki velünk szemben ült vacsoránál?

– Emerson.

* Kellemetlen negyedóra (francia).

– Barátja önnek?

– Barátságos a viszonyunk – már ahogy panziókban szokás.

– Nos, akkor nem is folytatom.

Mr. Beebe enyhe nógatásának hatására Miss Bartlett mégis folytatta.

– Jómagam, mondhatnók – fejezte be –, ifjú unokahúgom, Lucy gardedámja vagyok, és nem szeretném, ha lekötelezve kellene éreznie magát merőben ismeretlen személyek iránt. Annak az úrnak némileg kellemetlen volt a modora. Remélem, helyesen viselkedtem.

– Kegyed teljesen természetesen viselkedett – jelentette ki Mr. Beebe. Elgondolkozott, majd néhány pillanat múltán hozzáfűzte: – Mindamellet, alig hiszem, hogy bármi baj származna abból, ha elfogadnák.

– Baj természetesen semmiképp. De nem kötelezhetjük le magunkat.

– Az úr meglehetősen sajátságos ember. – Ismét tétovázott, majd szelíden hozzáfűzte: – Véleményem szerint nem élne vissza azzal, ha elfogadnák, és hálát sem várna kegyedéktől. Rendelkezik azzal az érdemmel – ha ugyan érdem –, hogy pontosan azt mondja, amit gondol. Szobáikat nem értékelik, szerinte viszont kegyedék értékelnék. Eszébe sem jutott kegyedéket lekötelezni, pusztán udvarias akart lenni. Oly nehéz – legalábbis jómagam nehéznek találom – megérteni valakit, aki kimondja az igazságot.

– Reméltem, hogy rendes ember – szólt örömmel Lucy. – Mindig remélem, hogy az emberek rendesnek bizonyulnak.

– Véleményem szerint rendes ember. Rendes és unalmas. Szinte minden lényeges pontban különbözöm tőle, tehát arra

számítok – és bátorodom remélni –, hogy kegyedék is különbözök. Ezzel a típussal az ember jobbára nincs azonos véleményen, de nem utasítja el. Amikor idekerült, természetesen ellenérzést keltett az emberekben. Híjával van a tapintatnak és a jó modornak – ezzel nem azt akarom mondani, hogy rossz a modora –, és nem rejti véka alá a véleményét. Kis híja volt, hogy panaszt nem emeltünk ellene a mi lehangoló Signoránknál, de örömmel mondhatom, hogy meggondoltuk.

– Netán arra következtethetek – szólta Miss Bartlett –, hogy az illető szocialista?

Mr. Beebe elfogadta a megfelelő kifejezést, de az ajka kissé megrándul.

– És vélhetőleg a fiát is szocialistának nevelte?

– George-ot alig ismerem, mivel még nem tanult meg társalogni. Rendes embernek látszik, úgy vélem, esze is van. Természetesen rendelkezik apja valamennyi modorosságával, és nem kizárható, hogy esetleg ő is szocialista.

– Ó, micsoda megkönnyebbülés – sóhajtott Bartlett kissasszony. – Ön tehát úgy véli, el kellett volna fogadnom az ajánlatukat? Ön szerint szűk látókörű és gyanakvó voltam?

– Szó sincs róla – válaszolt Mr. Beebe. – Erre még csak nem is utaltam.

– No de nem kellene mindenképpen mentegetőznöm nyilvánvaló nyerseségem miatt?

– Merőben szükségtelen lenne – jelentette ki valamelyest ingerülten a tiszteletes, majd felállt, és átment a dohányzóba.

– Untattam volna? – tudakolta Miss Bartlett, mihelyt a tiszteletes távozott. – Miért nem társalogtál, Lucy? Bizonyára jobban kedveli a fiatalokat. Szívből remélem, hogy nem sajá-

títottam ki. Abban reménykedtem, hogy itt tartóztatod egész este, akárcsak vacsora közben.

– Olyan kedves ember! – kiáltott fel Lucy. – Pontosan így emlékeztem rá. Mindennek meglátja a jó oldalát. Senki sem nézné papnak.

– De drága Luciám!

– Ugyan már, érted, hogyan gondolom. Magad is tudod, hogyan szoktak nevetni a papok. Mr. Beebe szakasztott úgy nevet, mint bármelyik mindennapi ember.

– Jaj, te bolond lány! Mennyire emlékeztetsz édesanyádra. Vajon ő is jó véleménnyel lesz-e Mr. Beebe-ről?

– Ebben egészen biztos vagyok. És Freddy úgyszintén.

– Szerintem Szeles zugban mindenki jó véleménnyel lesz róla; hisz az a divatos világ. Én Tunbridge Wellshez szoktam, ahol mindannyian reménytelenül maradiak vagyunk.

– Igen – bólintott lemondóan Lucy.

Neheztelés lebegett a levegőben, de maga sem tudta volna meghatározni, hogy magára, Mr. Beebe-re, vagy Szeles zug divatos világára, netán Tunbridge Wells maradi világára neheztel. Próbálta megállapítani, de szokás szerint kudarcot vallott. Miss Bartlett csökönyösen tagadta, hogy bárkire is neheztelne, majd hozzáfűzte:

– Alighanem igen lehangolónak találod a társaságomat.

Amire a leány megint azt gondolta: Bizonyára önző vagy barátságtalan voltam; jobban kell vigyáznom. Charlotte-ot bizonyára kétségbe ejti, hogy olyan szegény.

Szerencsére az egyik kis öreg hölgy, aki egy ideje már igen jószágosan mosolygott rájuk, most közeledett és megkérdezte, megengedik-e, hogy elfoglalja Mr. Beebe iménti helyét.

Az engedély birtokában finom csevegésbe kezdett Itáliáról, a merész elhatározásról, amely ide vezérelte, a merészség jótét jutalmáról, nővére javuló egészségi állapotáról, arról, hogy mennyire fontos éjszakára becsukni a hálószoba ablakát, valamint reggel gondosan kiüríteni a vizespalackokat. Ügyesen kezelt témái talán érdekesebbek voltak a figyelemre, mint a szoba másik végében a guelfekről és ghibellinekről folyó magas szintű és viharos vita. Velencében töltött estéje valószínűleg katasztrófa volt, nem pusztán epizód, amikor a szobájában valami olyasmit talált, ami a bolhánál rosszabb, noha valami egyébnél némileg jobb.

– De Angliában sem lehetne az ember nagyobb biztonságban, mint itt. Signora Bertolini annyira angol.

– És a szobáink mégis rossz szagúak – mondta szegény Lucy.
– Rettegünk a lefekvéstől.

– Ó, persze, az udvarra néznek az ablakaik – sóhajtott a hölgy.
– Bárcsak Mr. Emerson tapintatosabb lett volna! Annyira sajnáltuk kegyedeket vacsoránál.

– Szerintem ő csak kedves akart lenni.

– Kétségtelenül az is volt – bólintott Bartlett kisasszony. – Mr. Beebe épp az imént rótt meg gyanakvó természetem miatt. Az unokahúgom kedvéért természetesen türtőztettem magam.

– Természetesen – bólintott a kis öreg hölgy, majd suttogva megegyeztek, hogy egy fiatal leányra nem lehet eléggé vigyázni.

Lucy igyekezett szende arcot ölteni, de a szíve mélyén ropant ostobán érezte magát. Otthon senki sem vigyázott rá, vagy legalábbis nem vette észre.

– Ami az idős Mr. Emersont illeti... nos, nem is tudom.

Nem, nem tapintatos, de észrevette-e valaha kegyed, hogy amit némelykor művelnek, szinte illetlen – és ugyanakkor mégis szép?

– Szép? – Bartlett kisasszony meglepődött a szó hallatán. – A szépség nem azonos az illendőséggel?

– Vélhetőleg – válaszolt tehetetlenül a másik. – De a dolgok szerintem néha oly nehéznek bizonyulnak.

Tovább nem taglalhatta a dolgokat, mert felbukkant Mr. Beebe, láthatólag örvendezve.

– Miss Bartlett! – kiáltotta. – Minden rendben van a szobákkal. Annyira örülök! Mr. Emerson a dohányzóban említette a dolgot, és tudja, mit csináltam? Buzdítottam, hogy ismételje meg ajánlatát. Beleegyezett, hogy bejöjjek, és megkérleljem kegyedéket. Annyira örülne.

– Ó, Charlotte – kiáltott nagynénjének Lucy –, most már muszáj elfogadnunk a szobákat! Az öregúr nem is lehetne helyesebb és kedvesebb.

Bartlett kisasszony hallgatott.

– Attól tartok – szólalt meg kis hallgatás után Mr. Beebe –, hogy illetéktelenül viselkedtem. Elnézésüket kell kérnem a beavatkozásért.

Komorán távozni készült. Miss Bartlett csak ennek láttán válaszolt:

– Az én óhajom, Lucy drágám, lényegtelen a tiédhez képest. Igazán helytelen volna megakadályoznom, hogy kedved szerint cselekedj Firenzében, hiszen csupán a ti jóságotok révén lehetek itt. Ha az a kívánságod, hogy kitelepítsem ezeket az urakat a szobáikból, ám legyen. Mr. Beebe, szíveskedne kö-

zölni Mr. Emersonnal, hogy elfogadom kedves ajánlatát, majd idekísérné őt, hogy személyesen mondhassak köszönetet?

Beszéd közben megemelte a hangját – az egész szalonban hallhatták, és sikerült is a guelfek és ghibellinek torkára fagyasztania szót. A lelkész, magában átkozva az egész női nemet, meghajolt és távozott az üzenettel.

– Ne feledd, Lucy, én hoztalak ilyen helyzetbe. Nem akarom, hogy neked tulajdonítsák a beleegyezést. Legalább ezt hagyd meg nekem.

Mr. Beebe már jött is vissza.

– Mr. Emerson el van foglalva – szólalt meg kissé idegesen –, de helyette itt van a fia.

A fiatalember lepillantott a három hölgyre, akik alacsony székükben szinte a padlón érezték magukat.

– Apám éppen fürdik – szólalt meg –, tehát nem köszönhetik meg neki személyesen. De amint kijön, azonnal átadom az üzenetüket.

Bartlett kisasszonynak a fürdő hallatán torkán akadt a szó. Szúrós udvariassága visszafelé sült el. Az ifjabbik Mr. Emerson észrevehető győzelmet aratott, Mr. Beebe legnagyobb és Lucy titkos örömére.

– Szegény fiatalember! – szólalt meg Miss Bartlett, amint az ifjú távozott. – Mennyire haragszik az apjára a szobák miatt! Nehezére esett az udvariasság.

– Úgy egy fél óra múlva el is készülnek a kegyedék szobái – jelentette Mr. Beebe. Majd kételkedő pillantást vetett az unokanővérekre, és visszavonult a lakosztályába, hogy folytassa filozofikus naplóbejegyzéseit.

– Nahát! – sóhajtott a kis öreg hölgy, és megborzongott, mintha az ég minden szele hatolt volna be a szobába. – Az urak olykor fel sem fogják... – Hangja elhalt, de Bartlett kisasszony láthatólag megértette, és a kettejük közt kialakuló beszélgetésben kétes felfogású urak játszották a főszerepet. Lucy, aki maga sem fogta fel, kénytelen volt az irodalomhoz folyamodni. Felvette Baedeker észak-itáliai kézikönyvét, és emlékezetébe véste Firenze történelmének legfontosabb dátumait. Eltökélte ugyanis, hogy élvezni fogja a másnapot. Így hát nem telt haszontalanul a lassú félóra, minek végeztével Bartlett kisasszony felállt, és sóhajtozva így szólt:

– Most már talán megkockáztathatjuk. Nem, Lucy, meg se mozdulj. A költözködést én felügyelem.

– Mindig mindent magadra vállalsz! – mondta Lucy.

– Ez csak természetes, kedvesem. Az én dolgom.

– De én szívesen segítenék.

– Nem, kedvesem.

Charlotte energiája! És az önzetlensége! Ilyen volt egész életében, de most, ezen az itáliai úton felülmúlja önmagát. Lucy így érezte, vagy legalábbis igyekezett így érezni. És mégis, a benne motoszkáló lázadó szellem azon töprengett, vajon a szobákat talán finomabban, egyszersmind szebben illett volna elfogadni. Akárhogyan is, nem töltötte el örömmel, amikor belépett a szobájába.

– Meg akarom magyarázni – szólt Miss Bartlett –, miért foglaltam el én a nagyobbik szobát. Természetesen téged illetne, de történetesen tudom, hogy az a fiatalemberé volt, és biztos vagyok benne, hogy édesanyád nem örülne.

Lucy nem értette a dolgot.

– Ha elfogadsz egy szívességet, illendőbb, hogy az apjának légy lekötelezve, nem őneki. Én a magam szerény módján jártas vagyok a világban, és tudom, mire vezetnek bizonyos dolgok. Mr. Beebe személye azonban afféle biztosíték, hogy az urak nem élnek vissza ezzel.

– Anya egész biztosan nem bánna – mondta Lucy, de ismét nagy horderejű dolgokat sejtett a szavak mögött.

Miss Bartlett finoman felsóhajtott, majd óvón átölelte Lucy-t, és jó éjszakát kívánt. Lucynak ködös érzése támadt, és amikor a szobájába érve kinyitotta az ablakot, és belélegezte a tiszta esti levegőt, a kedves öregemberre gondolt, akinek köszönhetően láthatja az Arnón táncoló fényeket, San Miniato ciprusait, meg az Appennineknek a kelő hold fényében feketéllő dombjait.

Bartlett kisasszony szobájába érve becsukta a spalettát és kulcsra zárta az ajtót, majd körüljárt a szobában, hogy vajon hová vezetnek a szekrények, és van-e csapóajtó vagy titkos bejárat. Ekkor vette észre a mosdóállvány fölé szegezett papírlapot, amelyen egyetlen óriási kérdőjel áll. Semmi más.

– Mit jelentsen ez? – töprengett, és gyertyafénynél gondosan szemügyre vette. Első pillantásra jelentéktelen volt, ám fokozatosan fenyegető, visszataszító, gonosz jelentést öltött. Legszívesebben megsemmisítette volna, de szerencsére eszébe jutott, hogy ehhez nincs joga, hiszen alighanem a fiatalabb Mr. Emerson tulajdona. Így hát óvatosan leszedte, és két ív itatóspapír közé helyezte, hogy be ne piszkolódjon. Majd végzett a szoba felderítésével, szokása szerint mélyet lélegzett, és aludni tért.